

Всички затворени писма, идящи отъ България, се отварятъ, а адреситъ имъ се поправятъ по сръбски.

Българското население рѣдко се рѣшава да излиза нощемъ или да се движи по шумнитъ улици. Сръбскитъ войници гдѣ когото срѣщнатъ питатъ го да ли е „сърбинъ“ или „българинъ“. Въ послѣдния случай най малкото насилие ще бжде нѣкоя сръбска псувня.

Тоя сръбски тероръ не изключва и убийства надъ българи, каквито, въ една кореспонденция изъ Солунъ (ор. cit.), се посочватъ за Паланка, Кратово и Прилѣпъ.

На много мѣста сж забранили да се служи въ българскитъ черкви, какъвто е случая на първо врѣме въ Башино-Село, Велешко, и т. н.

На 15-ий декем. сръбския епископъ Варнава отива въ Велесъ и искалъ да служи въ българската черква, изтъквайки, че Велешани сж сърби, а не българи. Послѣднитъ му отговорили, че сж българи и че не му позволяватъ да служи въ българската черква. Варнава, разчитайки на властята, насила влиза въ черквата и служилъ.

На 6-ий януари, защото българитъ въ Скопие рѣшили отдѣлно да чествуватъ Богоявление въ своята си черква, сръбскитъ власти допустнали отиването имъ въ тая черква само срѣщу специални билети издавани отъ мѣстното комендантство. Въпрѣки това, черквата е била прѣвзета съ българи — повечето безъ билети.

Не сж пощадени отъ прѣслѣждане и българскитъ свещенници, — въобще всички български епархийски власти — черковни и училищни.

Българскитъ свещенници не само че се прѣслѣдватъ, но намѣсти се подлагатъ на насилия, на каквито не сж се рѣшавали дори турцитъ:

Свещеника Ангелъ Даскаловъ отъ Скопско е битъ до примиране.

На 4-ий февруари архивата на българската митрополия въ Велесъ е била конфискувана, училищния инспекторъ Михайловъ битъ до смъртъ, а на самия ни епископъ Неофитъ е било заявено щото въ нѣколко часа да си замине за България, защото не отговаряли за живота му. Н. Пр. Неофитъ се завърна въ София ужасенъ отъ вършеното.